

KANCELARIA PREZESA RADY MINISTRÓW
MINISTER - CZŁONEK RADY MINISTRÓW

Beata Kempa

Warszawa, dnia 11 lipca 2017 r.

SPRM.2122.5.11.2017.MP

Pan Mateusz MORAWIECKI
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Rozwoju i Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

w załączeniu przesyłam, według kompetencji, skierowane do Prezesa Rady Ministrów Pani Beaty Szydło pismo¹ z dnia 5 lipca 2017 r. Przewodniczącego Rady Sekretariatu Metalowców NSZZ „Solidarność” Pana Bogdana Szozdy przekazujące stanowisko w sprawie realizacji postulatów zawartych w Uchwale nr 8 strony pracowników i strony pracodawców Rady Dialogu Społecznego z dnia 7 kwietnia 2016 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Zainteresowanym, ewentualnie w porozumieniu z innymi właściwymi organami, z kopią do wiadomości Prezesa Rady Ministrów.

Łączę w pracy kancelaryjnej

Do wiadomości:

Pani Elżbieta Rafalska
Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Pan Jan Szyszko
Minister Środowiska

Pan Krzysztof Tchórzewski
Minister Energii

Pani Anna Zalewska
Minister Edukacji Narodowej

Pan Piotr Naimski
Sekretarz Stanu
Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej

Pan Konrad Szymański
Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych

Pan Bogdan Szozda
Przewodniczący Rady Sekretariatu Metalowców NSZZ „Solidarność”

¹ Sygn. SM/W/30/2017

DIN-III. 0710.9.2017

IK: 387500

**Pan Bogdan Szozda
Przewodniczący Rady
Sekretariatu Metalowców
NSZZ „Solidarność”**

Szanowny Panie Przewodniczący,

nawiązując do Pana pisma w sprawie realizacji postulatów zawartych w Uchwale nr 8 strony pracowników i strony pracodawców Rady Dialogu Społecznego z dnia 7 kwietnia 2016 r. uprzejmie informuję:

1. W odniesieniu do zagrożeń ze strony hut poza UE

Zgodnie z art. 3 oraz 207 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Unia Europejska ma wyłączne kompetencje w zakresie wspólnej polityki handlowej. Oznacza to, że państwa członkowskie nie mają prawa wydawania żadnych regulacji prawnych w tej sferze, zaś wszelkie działania prawotwórcze podejmowane są przez instytucje UE, zgodnie z zasadami, które określone są przez unijne rozporządzenia bazowe. Co prawda postępowania prowadzone są przez KE, jednakże Ministerstwo Rozwoju aktywnie zabiega o poparcie Komisji i innych krajów członkowskich w ww. obszarze, a nasi pracownicy pozostają do dyspozycji organizacji pozarządowych, przedsiębiorców oraz wszystkich zainteresowanych podmiotów, w celu udzielenia szczegółowych informacji o procedurze antydumpingowej oraz innych instrumentach ochrony handlu.

W sytuacji, w której producent polski uznaje, że towar pochodzący z rynku kraju trzeciego sprzedawany jest po cenie dumpingowej oraz jeśli twierdzi, że w wyniku tych działań jego przedsiębiorstwo odnosi szkodę, może złożyć wniosek do Komisji Europejskiej o wszczęcie postępowania antydumpingowego. Wniosek, aby był ważny musi zawierać zarzuty, iż towar eksportowany jest po cenie dumpingowej i powoduje szkodę na rynku unijnym. Musi on również zawierać dowody w postaci np. faktur, ofert cenowych, danych statystycznych potwierdzających umyślne zaniżanie cen. Warunkiem koniecznym do złożenia wniosku jest wymóg, że wnioskodawca reprezentuje 25% unijnych producentów przedmiotowego towaru. Należy podkreślić, że postępowanie wszczynane jest na wniosek przedsiębiorców lub ich stowarzyszeń.

Unia Europejska broni się przed napływem stali importowanej na nieuczciwych zasadach. Na stal i wyroby stalowe nałożonych jest już obecnie około 34 środków ochronnych, głównie cła antydumpingowe. W trakcie badania jest kolejnych 4 spraw. Stanowi to ok. 45% środków ochronnych na wszystkie produkty (najwyższy współczynnik). Większość tych środków skierowana jest w stosunku do Chin.

Obecnie na forum UE trwają prace nad nową metodologią obliczania dumpingu oraz nad reformą systemu modernizacji ochrony rynku UE (tzw. TDI). W dużym stopniu są one determinowane problemami w handlu stalą. W obu tych kwestiach Polska jest bardzo aktywna – zabiega o takie przesądzenia w zakresie nowej metodologii oraz reformy TDI, które wzmocnią obecny system TDI i nie osłabiają możliwości skutecznego reagowania na przypadki nieuczciwego importu, w tym w szczególności importu z Chin.

2. W odniesieniu do struktury kosztów energii elektrycznej w Polsce

Od lat prowadzone są prace nad rozwiązaniami legislacyjnymi, pozwalającymi odbiorcom energochłonnym ograniczać koszty zakupu energii elektrycznej poprzez różnego rodzaju ulgi

w opłatach i obowiązkach, wynikających z przepisów prawa krajowego i unijnego. W wyniku tych prac odbiorcy energochłonni funkcjonujący w Polsce uzyskali następujące ulgi lub udogodnienia:

- W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym przewiduje się zwolnienie z akcyzy niektórych przedsiębiorców według tzw. kryterium procesowego (energia zużywana do celów redukcji chemicznej, w procesach elektrolitycznych, w procesach metalurgicznych oraz w procesach mineralogicznych). Ponadto ustawa przewiduje też ulgę w postaci zwrotu części akcyzy od energii elektrycznej zakupionej na potrzeby własne przez przedsiębiorców prowadzących działalność określoną wymienionymi w ustawie kodami PKD oraz u których udział kosztów wykorzystanej energii elektrycznej w wartości produkcji sprzedanej w roku podatkowym wynosi ponad 3%.
- W ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii przewiduje się ulgę w realizacji obowiązków wynikających z funkcjonującego w naszym kraju systemu wsparcia odnawialnych źródeł energii, zależną od poziomu intensywności zużycia energii elektrycznej (w przypadku odbiorców, dla których współczynnik intensywności wynosi ponad 40%, ulga wynosi 85% obowiązkowi). Z ulgi mogą skorzystać odbiorcy przemysłowi, prowadzący działalność określoną wymienionymi w ustawie kodami PKD i wykazujący współczynnik zużycia energii elektrycznej co najmniej na poziomie 3%; Ponadto odbiorca przemysłowy, który zużył w poprzednim roku kalendarzowym ponad 100 GWh energii elektrycznej i przedstawił do umorzenia świadectwa pochodzenia energii z odnawialnych źródeł, uzyskuje obniżkę kosztów nabywanej energii elektrycznej.
- W ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej została uwzględniona specyfika odbiorców energochłonnych w sposobie rozliczenia przedsięwzięć realizowanych w celu uzyskania oszczędności energii. Z dedykowanego dla tej grupy odbiorców odmiennego sposobu realizacji obowiązków, wynikających z ustawy, może skorzystać ten odbiorca, który prowadzi działalność określoną wymienionymi w ustawie kodami PKD, zużył w roku poprzedzającym co najmniej 100 GWh energii elektrycznej oraz zakończył, nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2014 r., przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej (ograniczając zużycie energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego), a w wyniku ich realizacji uzyskana została oszczędność energii finalnej w ilości nie mniejszej niż 10 ton oleju ekwiwalentnego średnio w ciągu roku.
- W ogłoszanych od 2017 r. przetargach na usługę DSR (Demand Side Response) zobowiązującą do ograniczenia poboru energii elektrycznej na wezwanie Operatora Systemu Przesyłowego (Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A.) wprowadzone zostało postulowane przez odbiorców przemysłowych wynagrodzenie za gotowość.
- Obecnie obowiązujące przepisy prawa uwzględniają – choć nie obejmują całego oczekiwanego kręgu przedsiębiorstw energochłonnych, także ulgowe stawki opłaty przejściowej i jakościowej w taryfach na przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej.

Dodatkowo, w celu m.in. przygotowania propozycji rozwiązań legislacyjnych i pozalegisłacyjnych wspomagających konkurencyjność przemysłów energochłonnych, 14 listopada 2016 r. został powołany przez Ministra Rozwoju i Finansów *Zespół do spraw Przemysłów Energochłonnych*. W skład Zespołu wchodzi przedstawiciele administracji rządowej. W pracach Zespołu uczestniczą również zapraszeni reprezentanci poszczególnych przemysłów energochłonnych (zrzeszonych w izbach branżowych). W ramach prac Zespołu została przedstawiona wstępna ocena rozwiązań zaproponowanych przez przedstawicieli przemysłów energochłonnych dotyczących obniżenia kosztów związanych z ceną energii elektrycznej. Jednak jakiegokolwiek zmniejszenie obowiązków po stronie odbiorców przemysłowych z branż energochłonnych wymaga skompensowania skutków tego obniżania poprzez zwiększenie obciążeń pozostałych grup odbiorców energii elektrycznej. Dlatego też podjęcie każdej decyzji o wprowadzeniu kolejnej ulgi dla odbiorców energochłonnych musi być poprzedzone wnikliwą analizą wskazującą, jakie branże wymagają wsparcia i w jakiej wysokości. Dotyczy to zarówno postulatu obniżenia opłaty jakościowej, jak i przejściowej.

Jednocześnie w Ministerstwie Energii trwają prace nad wdrożeniem w naszym kraju rynku mocy i związanej z nim opłaty mocowej (rządowy projekt ustawy o rynku mocy, skierowany na początku lipca br. do Sejmu RP). Należy podkreślić, że rządowy projekt ustawy zawiera przepisy postulowane przez środowiska przemysłów energochłonnych (w tym: hutniczego), ograniczające nie tylko obciążenia odbiorców energochłonnych, z tytułu wprowadzanej opłaty mocowej, ale także zawiera przepisy umożliwiające takim odbiorcom uzyskiwanie dodatkowych profitów poprzez aktywny udział w rynku mocy – albo poprzez dostarczenie mocy z własnych źródeł energii, albo poprzez ograniczenia poboru mocy na wezwanie Operatora Systemu Przesyłowego. Wspomniane zwolnienia dla przemysłów energochłonnych z części obowiązkowi, odnoszącego się do opłaty mocowej, wzorowane są na rozwiązaniach funkcjonujących w ustawie o odnawialnych źródłach energii – odbiorca przemysłowy, spełniający przesłanki prowadzenia działalności określonej wymienionymi kodami PKD oraz intensywności zużycia energii elektrycznej na poziomie co najmniej 40%, uzyska do 85% ulgi w tej opłacie.

Dodatkowo, wypracowanie odpowiednich nowych regulacji w zakresie postulowanego wprowadzenia do krajowego porządku prawnego instytucji Operatora Systemu Dystrybucyjnego Zamkniętego (OSDZ) odbywa się we współpracy z organizacjami zrzeszającymi przemysł energochłonny (Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa, Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu) oraz z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki i Ogólnopolskim Stowarzyszeniem Niezależnych Dystrybutorów Energii Elektrycznej. Jej efektem są wstępne projekty rozwiązań legislacyjnych, których celem jest ograniczenie obciążeń finansowo-administracyjnych, nakładanych obecnie na operatorów systemów dystrybucyjnych funkcjonujących na ograniczonych obszarach dawnych wielkich zakładów przemysłowych, obiektów handlowo-biurowych oraz centrów usług wspólnych. Realizacja tego celu jest uwarunkowana zachowaniem bezpieczeństwa pracy sieci elektroenergetycznej w terenie oraz praw odbiorców energii elektrycznej przyłączonych do OSDZ – w tym np. prawa do swobodnej zmiany sprzedawcy.

Realizując zapisy „Strategii na rzecz odpowiedzialnego rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.) w zakresie innowacyjno-partnerskich zamówień publicznych, podjęto także działania służące wsparciu przemysłu hutniczego poprzez wykorzystanie w inwestycjach publicznych wyrobów hutniczych wytwarzanych w hutach na terenie naszego kraju poprzez promowanie wykorzystania odpowiednich standardów jakościowych wyrobów i usług w procesie budowlanym. Wynikiem tych prac było opublikowanie nowych regulacji, które wprowadzają zaktualizowane kryteria jakościowe dla wyrobów stalowych wykorzystywanych w projektach infrastrukturalnych (poprawki do Eurokodów dotyczących projektowania konstrukcji z betonu).

3. W odniesieniu do ryzyka dla hutnictwa w kontekście planowanego wprowadzenia nowej dyrektywy ETS

W październiku 2014 r. Rada Europejska osiągnęła porozumienie w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, w tym w sprawie wiążącego celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40% do 2030 r. w porównaniu z 1990 r. Odpowiada to redukcji emisji w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) o 43% w porównaniu z 2005 r. W lipcu 2015 r. Komisja Europejska opublikowała projekt zmiany dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE. Od tego momentu w Parlamencie Europejskim i Radzie toczą się intensywne prace nad przedmiotowym projektem, w których Polska bierze czynny udział. W swoim stanowisku Rząd RP za niedopuszczalną uważa sytuację, w której wizja i mechanizmy polityki klimatycznej UE mogłyby naruszać bezpieczeństwo gospodarcze, w tym obniżyć konkurencyjność poszczególnych państw członkowskich. Dlatego Polska nie zgadza się z zaproponowanym przez KE podejściem do kwestii przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji dla przemysłu, m.in. zaostrzenia poziomu benchmarków, ograniczenia liczby sektorów narażonych na zjawisko ucieczki emisji oraz pominięcia kwestii dotyczących emisji procesowych.

Obecnie projekt dyrektywy EU ETS jest negocjowany w ramach trilogów, w których Polska bierze aktywny udział. Głównym celem prowadzonych rozmów jest wynegocjowanie najlepszych dla naszej gospodarki rozwiązań. Przyjęty tekst podejścia ogólnego projektu dyrektywy zakłada warunkowe zwiększenie puli bezpłatnych uprawnień, kosztem uprawnień aukcyjnych, co w opinii Polski jest odpowiednim kompromisem w tym zakresie. Zaproponowany w projekcie dyrektywy wskaźnik na poziomie 2,2% nigdy nie był przedmiotem dyskusji, ponieważ odzwierciedla on poziom ambicji UE w zakresie ograniczenia emisji przyjęty Konkluzjami Rady Europejskiej z października 2014 r., na których przyjęcie Polska się zgodziła. Natomiast w kontekście wykreślenia zapisów o redukcji benchmarków o określone wartości procentowe, Polska od początku prowadzonych na forum UE negocjacji podkreśla, że ustalenie poziomu benchmarków powinno uwzględniać najbardziej aktualne i zweryfikowane dane pochodzące z instalacji działających w oparciu o istniejące technologie, jak również zróżnicowanie pod względem wydajności instalacji (wielkości produkcji). Polska zaznacza, że niektóre emisje są wynikiem specyficznych reakcji chemicznych i jako takie są niemożliwe do uniknięcia. Nie ma technicznych możliwości dalszej redukcji tych emisji i zmniejszająca się liczba uprawnień do emisji w tym przypadku prowadzi jedynie do zwiększenia kosztów produkcji, bez żadnego efektu środowiskowego. Od początku procesu negocjacyjnego Polska opowiada się także za wprowadzeniem mechanizmu dynamicznej alokacji. W opinii Polski wszystkie rozwiązania mające na celu odzwierciedlenie jak najbardziej aktualnej wielkości produkcji w przydziale bezpłatnych uprawnień do emisji (bez uzależnienia od dokonania zmiany fizycznej w obrębie zakładu) są korzystne i należy je popierać.

Obecnie w prawodawstwie polskim istnieją dwa mechanizmy wsparcia dla przedsiębiorstw energochłonnych związane z pokryciem kosztów pośrednich spowodowanych funkcjonowaniem systemu EU ETS:

- Oparty na art. 10a Dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w ramach którego przedsiębiorstwa narażone na ryzyko ucieczki emisji otrzymują nieodpłatnie uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych. Według szacunków Ministerstwa Finansów, wartość uprawnień z tego tytułu

przekazanych w latach 2013-2016 instalacjom zaliczanym do sektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji wynosi ok. 5 mld PLN¹, natomiast wartość uprawnień, jakie mają zostać przekazane w latach 2017-2020 wyniesie (wg. tych samych założeń) ok. 4 mld PLN. Wartość uprawnień do przekazania w kolejnym okresie rozliczeniowym, przypadającym na lata 2021-2030, szacuje się (przy nie zmienionych założeniach) na około 7,5 mld PLN.

- Wprowadzony do ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym², gdzie ustawodawca przewidział szereg zwolnień od podatku akcyzowego dla przedsiębiorstw. Zwolnieniem od akcyzy są objęte czynności podlegające opodatkowaniu, których przedmiotem są wyroby węglowe oraz wyroby gazowe, w przypadkach określonych w ustawie (art. 31a ust. 1 oraz art. 31b ust. 1 ustawy). Zwolnieniem od akcyzy objęta jest również energia elektryczna wykorzystywana:
 - do celów redukcji chemicznej,
 - w procesach elektrolitycznych,
 - w procesach metalurgicznych,
 - w procesach mineralogicznych (art. 30 ust. 7a ustawy).

Ponadto zakładowi energochłonnemu wykorzystującemu energię elektryczną, który spełnia warunki określone przepisami ustawy, przysługuje zwolnienie od akcyzy, realizowane przez zwrot części zapłaconej akcyzy od energii elektrycznej wykorzystanej przez ten zakład (art. 31d ust. 1 ustawy).

Według szacunków łączne wsparcie dla uprawnionych podmiotów z obu tytułów wyniosłoby w okresie 2013-2020 około 11,3 mld PLN.

4. W zakresie ryzyka odrodzenia przestępczości podatkowej dotyczącej obrotu wyrobami hutniczymi bez naliczania VAT

Od 2011 r. największym problemem hutnictwa stali był nielegalny obrót wewnątrzspółnotowy niektórymi wyrobami stalowymi (głównie pręty zbrojeniowe dla budownictwa), którego uczestnicy zorganizowani często w łańcuchy licznych firm handlowych oferowali wyroby stalowe z innych państw UE bez zgłoszeń celnych, zgłaszali polskimi hutom deklaracje fikcyjnego wywozu poza Polskę w celu unikania naliczania VAT oraz wydudzali zwrot VAT z urzędów skarbowych. Wspierając przedsiębiorstwa hutnicze w staraniach o ograniczenie ww. procederu i przyjęcie rozwiązań prawnych znacznie go utrudniających, wprowadzono zmiany (m.in. mechanizm tzw. odwrotnego obciążenia VAT), które weszły w życie z dniem 1 października 2013 r. W kolejnych nowelizacjach ustawy o podatku od towarów i usług rozszerzono zakres towarów objętych regulacją art. 17 ust. 1 pkt 7 ustawy o VAT, o niektóre wyroby z kategorii stali, m.in. o pręty. Wprowadzenie mechanizmu odwrotnego VAT daje pozytywne efekty w postaci wyraźnie mniejszej liczby wydudzeń podatku.

5. W odniesieniu do wyzwań w zakresie polityki zatrudnienia

W Polsce urzędy pracy dysponują szerokim zakresem form pomocy, które wspierają osoby bezrobotne i poszukujące pracy w nabyciu potrzebnych na rynku pracy umiejętności i kwalifikacji. Obejmują one m.in. możliwość finansowania szkoleń, studiów podyplomowych, staży czy przygotowania zawodowego dorosłych. Także pracodawcy zainteresowani inwestowaniem w kompetencje swoich pracowników mogą uzyskać wsparcie finansowe w ramach Krajowego Funduszu Szkoleniowego (KFS) na opłacenie kosztów kształcenia ustawicznego swoich pracowników. W 2017 r. priorytetem wydatkowania KFS jest m.in. wsparcie zawodowego kształcenia ustawicznego w sektorze przetwórstwa przemysłowego oraz w zidentyfikowanych w danym powiecie lub województwie zawodach deficytowych. Urzędy pracy na finansowanie programów wsparcia dla bezrobotnych i poszukujących pracy dysponują w 2017 r. środkami w łącznej kwocie 3608,6 mln zł. Z powyższej kwoty mogą finansować wszystkie działania aktywizacyjne określone w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2017 r., poz. 1065 z późn. zm.).

Jeśli urząd pracy zidentyfikuje luki kompetencyjne np. w branży stalowej ma również możliwość ubiegania się o środki z rezerwy Funduszu Pracy w ramach programu „Zasady ubiegania się o środki z rezerwy Funduszu Pracy na finansowanie działań aktywizacyjnych realizowanych przez powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy w 2017 r.”. Do dnia 4 sierpnia br. na powyższy program przyznano urzędом pracy środki z rezerwy Funduszu Pracy w kwocie 2929,8 tys. zł. Ponadto w br. na kształcenie ustawiczne pracowników i pracodawców w ramach Krajowego Funduszu Szkoleniowego urzędy pracy dysponują środkami w wysokości 157 275,4 tys. zł. Z powyższych środków może być wspierane kształcenie ustawiczne w zidentyfikowanych w danym powiecie lub województwie zawodach deficytowych.

¹ Szacunki zakładają dla ustalenia uwagi, stała wartość uprawnień w wysokości 5 EUR oraz kurs EUR/PLN a poziomie 4,3 PLN. Zmiana przyjętych założeń zmieni również wartość prognozowanego wsparcia.

² Ustawa o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw z dnia 24 lipca 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1479).

W roku szkolnym 2016/2017 kształcenie w szkołach funkcjonujących w systemie oświaty prowadzone było w następujących zawodach związanych z hutnictwem i metalurgią, ujętych w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego³:

- *technik hutnik (symbol cyfrowy zawodu 311704),*
- *operator maszyn i urządzeń do obróbki plastycznej (symbol cyfrowy zawodu 812105),*
- *operator maszyn i urządzeń metalurgicznych (symbol cyfrowy zawodu 812106).*

Według stanu na dzień 30 września 2016 r.⁴ w szkołach ponadgimnazjalnych prowadzących kształcenie zawodowe, w zawodach związanych z hutnictwem i metalurgią naukę odbywało 132 uczniów, w tym:

- 124 uczniów w zawodzie technik hutnik,
- 8 uczniów w zawodzie operator maszyn i urządzeń do obróbki plastycznej,

W 2016 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej podjęło realne działania w kierunku pozytywnych zmian w systemie kształcenia zawodowego, tak aby system ten był bardziej skuteczny i efektywny oraz zharmonizowany z rynkiem pracy. W Dzienniku Ustaw z 2017 r. (odpowiednio poz. 59 i 60) ogłoszono ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r.: Prawo oświatowe oraz Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo oświatowe. Najważniejsze zmiany, które wynikają z ww. ustaw wejdą w życie od 1 września 2017 r. i dotyczą ustroju szkolnego oraz związanych z tym modyfikacji w organizacji i funkcjonowaniu szkół i placówek oświatowych.

W związku z reformą systemu oświaty oraz nowelizacją rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego⁵ do klasyfikacji tej wprowadzony został nowy zawód *operator maszyn i urządzeń hutniczych*, w którym kształcenie będzie możliwe od września 2017 r. Ponadto w roku szkolnym 2017/2018 będzie również możliwe kształcenie w zawodzie *technik hutnik* prowadzone w czteroletnim technikum.

Jednocześnie odnosząc się do postulatu zwołania Zespołu Branżowego do spraw Żelaza i Stali oraz Koksownictwa należy zauważyć, że Ministerstwo Rozwoju prowadzi ciągły dialog z przedstawicielami sektora hutniczego w ramach prac podejmowanych przez Zespół do spraw Przemysłów Energochłonnych. Współpraca ta dotyczy przygotowania rozwiązań wpływających na zachowanie konkurencyjności przemysłów energochłonnych w Polsce. Czołowym partnerem w tych pracach ze strony pracodawców jest Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa oraz Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu, które dnia 23 czerwca br. powołało przemysłowy Zespół do spraw Przemysłów Energochłonnych. Z analizy wyzwań przed jakimi stoi przemysł energochłonny wynika, że główny nacisk powinien zostać położony na kwestie dotyczące obniżenia kosztów energii elektrycznej. Wstępne prace pod tym kątem zostały przygotowane w Ministerstwie Rozwoju, niemniej wymagają one dalszych pogłębionych analiz. Zdecydowano, że kolejne konsultacje z przedstawicielami przemysłu energochłonnego odbywać się będą podczas spotkań roboczych w wąskim gronie ekspertów. Wynikiem tych prac będzie wskazanie kilku scenariuszy (dla różnych sektorów), które będą zawierały konkretne rozwiązania łącznie z oceną wpływu na sektory energochłonne oraz wskazaniem kosztów dla budżetu państwa. Biorąc to pod uwagę proponuję, aby termin kolejnego posiedzenia Trójstronnego Zespołu Branżowego do spraw Hutnictwa Żelaza i Stali oraz Koksownictwa ustalić z chwilą, kiedy Ministerstwo Rozwoju będzie mogło przedstawić na jego forum konkretne propozycje rozwiązań satysfakcjonujące zarówno stronę społeczną jak i rządową.

Z poważaniem

Jadwiga Emilewicz
Minister

Podsekretarz Stanu
Jadwiga Emilewicz

Do wiadomości:
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

³ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 13 grudnia 2016 r. w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego (Dz. U. poz. 2094);

⁴ Dane Systemu Informacji Oświatowej według stanu na dzień 30 września 2016 r.

⁵ rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 13 marca 2017 roku w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego (Dz. U. poz. 622).